

bejdsløhedskasser pr. 1. april 1976 tilfaldt de statsanerkendte arbejdsløhedskassers renteindtægter for modtagne forskud på refusion af dagpengeudgifter LB. 455 1977 § 79, stk. 2, staten. Renteindtægten forventes at blive 8.218.000 kr.«

Herved er finansudvalget direkte og utrykkeligt blevet underrettet om, at arbejdsløhedskasserne modtog forskudsbetalinger. Selv om man fortsat henviser til arbejdsløhedslovens refusionsbestemmelse, står det reelle forhold naturligvis helt klart og utvetydigt, eftersom det ville medføre en begrebsmæssig absurditet, hvis man opfattede forholdet, som om det faldt inden for lovens bestemmelse. Hvad enten man benytter betegnelser som »á conto« eller »forskud« sammen med ordet »refusion«, kan man ikke begrebsmæssigt operere med renteindtægt, så længe det reelle hovedindhold i sætningen er ordet »refusion«. Indtægtsanmærkningen får kun fornuftig mening, når den fortolkes med hovedvægten på ordene »forskud på«, selv om man så må se bort fra modsætningen mellem den sprogligt naturlige forståelse og den citerede lovbestemmelse.

Herefter kunne jeg uden nogen form for fortolkningstvivil fastslå som en kendsgerning, at finansudvalget med virkning fra 1. april 1977 havde tiltrådt, at der udbetaltes forskud til arbejdsløhedskasserne. *Hermed var den bevillingsmæssige hjemmel i orden.*

Samtidig er anmærkningen med sit citat af løvbestemmelsen sammenholdt med tiltrædelsen af, at der oppebæres indtægter hidrørende fra udbetalingen af forskud et direkte bevis for, at min indledende forudsætning – at udvalget havde behandlet problemet som en beløbsmæssig supplerings af en gældende udgiftslov – var fuldt korrekt. En hvilken som helst anden fortolkning vil involvere, at udvalget forsætligt skulle have handlet i strid med gældende lov med det formål at ændre denne.

Forholdet til dommerredegørelsen.

Redegørelsens behandling af spørgsmålet om bevillingsmæssig hjemmel er identisk med den statsretlige teoris behandling af problemet »lovgivning på finansloven«. Ved en vurdering af redegørelsen på dens egne præmisser forekommer det mig, at disse rent beløbsmæssige forhold vanskeligt kan falde ind

under den betegnelse, som landsdommeren anvender side 67, andet afsnit, med ordet »bevillingsfremmede« som afgørende for afgrænsningen. Jeg har svært ved at acceptere, at det skulle være en naturlig forståelse af dette ord, hvis man inddrager rent beløbsmæssige forhold under betegnelsen.

Spørgsmålet om denne forståelse er imidlertid af underordnet betydning i forhold til den afgrænsning, som landsdommeren selv har lagt for sit undersøgelsesområde. I redegørelsen side 29, skriver han udtrykkeligt, »at min undersøgelse »standser« foran folketinget og statsrevisorerne«. Det er næsten det sidste sted, hvor han burde have ladet den standse. Med udgangspunkt i grundlovens henlæggelse af bevillingskompetencen til folketinget forekommer det mig næsten uundgåeligt, at man må gå ind i de folketings-sædvaner, der er udviklet, hvis man skal have mulighed for at konstatere de faktorer, der er afgørende for indholdet af dansk bevillingsret. Som omtalt i det foregående placerer disse sædvaner finansudvalget med dets beslutninger og praksis som den primære og i virkeligheden eneste betydende retskilde til dansk bevillingsret. Det er kun, hvor man ikke umiddelbart kan aflæse finansudvalgets praksis, at finansministeriets, rigsrevisionens og måske især statsrevisorernes praksis får en udfyldende betydning.

Som berørt baserer redegørelsen sin vurdering på den statsretlige teori om lovgivning på finansloven. Det er nødvendigt her at gøre opmærksom på, at vel kan den statsretlige teori være umådelig nyttig, når man fortolker retsregler, og den kan også – om end sjældent – på ulovbestemte områder fungere som selvstændig retskilde. Men teoretiske opfattelser er altid sekundære i forhold til de regler, der med sikkerhed kan udledes af den praksis, som de kompetente, retsnormerende myndigheder anlægger. Det må fastslås, at redegørelsen fuldstændig mangler oplysninger om finansudvalgets praksis, at den på et rent teoretisk grundlag er udformet uden hensyntagen til denne praksis, og at den i virkeligheden indeholder en indirekte kritik af den bevillingspraksis, finansudvalget anvender. Da finansudvalgets retsnormerende kompetence næppe kan bestrides, må den uundgåelige konklusion efter min retsopfattelse blive, at dommerens redegørelse må tilsidesættes på dette punkt.